

Vrchlabinky

**Líheň
šampionů**

50 let sportovních tříd

ROZPIS DOMÁCÍCH ZÁPASŮ

2022/2023

1. kolo	St	21. 09. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Letci Letňany
2. kolo	So	24. 09. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – SK Trhači Kadaň
6. kolo	So	08. 10. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Mostečtí Lvi
9. kolo	St	19. 10. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Wikov Hronov
10. kolo	So	22. 10. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – IHC Králové Písek
14. kolo	So	05. 11. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Tábor
15. kolo	St	09. 11. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Děčín
18. kolo	So	19. 11. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – Piráti Chomutov
19. kolo	St	23. 11. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Benátky nad Jizerou
22. kolo	So	03. 12. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Kobra Praha
23. kolo	St	07. 12. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Vlci Jablonec nad Nisou
26. kolo	So	17. 12. 2022	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Stadion Cheb
28. kolo	St	04. 01. 2023	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Řisuty
31. kolo	So	14. 01. 2023	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Klatovy
34. kolo	St	25. 01. 2023	18:00	HC Stadion Vrchlabí – Slovan Ústí nad Labem
35. kolo	So	28. 01. 2023	18:00	HC Stadion Vrchlabí – HC Příbram

Nestůj frontu...
**Kup si lístky
ONLINE!**

Sledujte nás #hcvrchlabi

Případné změny najdete na hcvrchlabi.cz

Editorial

Volič s jistou rukou

JIŘÍ ŠTEFEK / šéfredaktor

Na základní škole u kostela si v těchto dnech připomínají historický mezník. Je to již rovných padesát let od doby, kdy zde začaly trvale působit sportovní třídy. Za tu dobu zde školní léta prožila řada významných a úspěšných sportovců, kteří šířili či stále šíří dobré jméno města Vrchlabí u nás i ve světě. Jsou pro nás inspirací i ztělesněním okřídleného rčení „ve zdravém těle zdravý duch“. Druhou důležitou událostí, která nás za pár týdnů čeká, jsou volby do obecního zastupitelstva. Občané Vrchlabí budou letos své (staro) nové zastupitele vybírat mezi kandidáty čtyř politických subjektů. V tomto vydání vám přinášíme prezentace všech kandidujících subjektů či jejich vybraných členů. Věřím, že i díky těmto informacím vzroste počet lidí, kteří přijdou volit a chtějí tak spolurozhodovat o dalším směřování města. Všem kandidátům vyjadřuji uznání za to, že jdou se svojí kůží na trh. Přejí voličům při hlasování jistou ruku. ■

SPORTOVNÍ TŘÍDY / str. 4 ▶ 7

PETR JINDŘICH

str. 10 ▶ 13

JANA STRYKOVÁ

str. 40 ▶ 44

KOMUNÁLNÍ VOLBY

str. 16 ▶ 19

CVIČENÍ DĚTÍ A RODIČŮ

str. 52 ▶ 54

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23362, **Sídlo redakce:** Horská 634, Trutnov, www.vrchlabinky.cz, e-mail: redakce@vrchlabinky.cz, **Redakce:** Jiří Štefek, tel.: 721 907 146, e-mail: jiri@vrchlabinky.cz, Gabriela Jakoubková, Antonín Kašpar, **Obchod, inzerce:** Petr Ticháček, tel.: 605 419 358, e-mail: petr@vrchlabinky.cz, Monika Kličarová, tel.: 733 353 695, e-mail: monika@tn-media.cz, **Grafika:** Michal Krieglér, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** Vybraná distribuční místa, **Tisk:** Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** 2571-1482, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 3 000, **Regionální mutace:** Vrchlabsko, **Titulní strana:** Aleš Jordánek.

INZERCE

**TOPENÁŘSTVÍ
ŠTĚRBA**

voda–topení–plyn–chlazení

**Tepelná čerpadla,
téma pro další sezónu.**

Připravte se!

Zařídíme vše od návrhu přes
dodávku až po profesionální montáž.
Samozřejmě je i servis 24/7.

+420 608 480 343
www.topenarstvisterba.cz

Líheň špičkových sportovců slaví půlstoletí

✎ JIŘÍ ŠTEFEK,
FOTO: ARCHIV JAROSLAVY HLAVÁČKOVÉ

Základní škola na náměstí Míru (dříve též Základní škola Zdeňka Nejedlého) si v těchto dnech připomíná významné jubileum. Je tomu již rovných 50 let, co v tomto vzdělávacím ústavu trvale fungují sportovní třídy. Za tuto úctyhodnou dobu je navštěvovalo obrovské množství dětí. Z něho však vzešla celá řada špičkových sportovců, kteří vozili či stále vozí medaile a skvělé výsledky z nejprestižnějších mezinárodních soutěží.

Eva Samková, Michal Krčmář, Šárka Záhrobská (nyní Strachová), Karolína Erbanová, Karolína Grohová, Lucie Charvátová, Radomír Šimůnek, Ladislav Rygl, Martin Zach, Ivana Janečková, Václav Korunka a tak dále. Co jméno, to pojem, při jehož vyslovení zbystří každý fanoušek sportu. Přestože jsou titi úspěšní reprezentanti různě staří a věnovali se (či stále věnují) každý jinému sportu, jejich pomyslná startovní čára je stejná. Je jí právě základní škola na náměstí Míru, která se nachází nedaleko hlavního vrchlabského náměstí TGM.

Majestátní žlutá budova u kostela se však samozřejmě může pochlubit i dalšími známými absolventy. Jsou to například úspěšný novinář a moderátor Martin Veselovský, divadelní herečka Evelína Studénková nebo lékař Radek Kebrle, který před šesti lety zachránil poraněnou ruku (a potažmo i celou kariéru) tenistky Petry Kvitové. Ostatně na tuto školu chodil i současný starosta města Jan Sobotka,

který byl přitom i jedním z prvních žáků zdejších sportovních tříd.

Co Vrchlabák, to lyžař

Město Vrchlabí je po celé České republice i v zahraničí považováno za bránu do Krkonoš. V minulosti tu bývalo železným pravidlem, že v polovině prosince napadala hromada sněhu a bílá pokrývka vydržela minimálně do konce března. Děti se tu takřkajíc rodily už s lyžemi na nohou. Lyžování tu proto mělo bohatou tradici, jejíž kořeny se datovaly ještě do dob rakousko-uherského mocnářství.

Na sklonku 60. let minulého století se proto začalo vážně uvažovat, zda by si podpora lyžování nezasloužila i své ukotvení ve školních osnovách. První pokusná vlašťovka v této věci se datuje do školního roku 1969/1970. „Tehdy se svolením Okresního národního výboru, Krajského národního výboru

a Československého svazu tělesné výchovy byl podán návrh na zřízení sportovní třídy na sjezdové lyžování ve Vrchlabí,“ cituje z archivních záznamů školy její pozdější dlouholetá ředitelka Jaroslava Hlaváčková. Ta v onom roce 1969 byla trenérkou a společně s nově příchozím pedagogem Miroslavem Vydrou stála u prvních krůčků nového sportovního experimentu. Vzhledem k široké základně lyžařů ve Vrchlabí byl návrh na zřízení sportovní třídy přijat a oni dva společně s dalšími nadšenci – většinou z řad rodičů – se mohli pustit do práce.

Dostat se do této první – dnes bychom řekli „pilotní“ – třídy byl velký kumšt a prestiž. Žáci tehdejších pátých tříd totiž museli mít prospěchový průměr maximálně do 1,7. „Na jednu stranu to bylo dobré v tom, že jsme měli jen ty nejlepší, kterým se navíc podstatně ztenčil jejich volný čas, ale na druhou stranu se nemusel dostat talent, který se učil hůře,“ vzpomíná Hlaváčková.

Výsledky první sportovní třídy byly docela slušné, a proto od školního roku 1972/1973 byly oficiálně povoleny sportovní třídy na sjezdové lyžování ve Vrchlabí jako jediném místě v republice. Pro úplnost dodejme, že od školního roku 1978/1979 byla specializace sportovních tříd rozšířena i na běžecské lyžování. V současné době se zde klade důraz na

sportovní všestrannost a školu navštěvují žáci, kteří se věnují rozličným sportům.

Odměna? Nadšení!

Úspěšné uchycení sportovních tříd ve Vrchlabí se podařilo i díky nezištné spolupráci některých rodičů, kteří vozili děti na závody, tréninky či obsluhovali kotvový vlek v Herlíkovicích. Nic za to neměli, hnacím motorem pro ně bylo nadšení a pocit, že jsou součástí projektu, který z jejich dětí dělá úspěšné sportovce. Přesto však nešlo o nějaké amatérské počinání metodou pokus–omyl.

První ročníky sportovní třídy se osvědčily, a proto se do celé záležitosti zapojil Československý svaz tělesné výchovy (ČSTV), který otevřel i finanční kohoutky a začal výchovu zdejších sportovních nadějí financovat. Za takto uvolněné prostředky se mohlo nakupovat pro děti vybavení a lyže, a především došlo k ustavení funkce placeného trenéra, kterým se v roce 1974 stal Petr Jirěš.

K otřesu celého systému přípravy dětí ve sportovních třídách došlo v roce 1990, kdy ČSTV dal od něj ruce pryč a zastavil přísun peněz. To pocítili i sportovci a kantoři ve Vrchlabí. Roli centrálního svazu pak částečně přebraly místní tělovýchovné

Sportovní třídy jsou rodinným stříbrem naší školy i města

Základní škola na náměstí Míru si připomíná 50 let od zahájení trvalého fungování sportovních tříd. Toto významné jubileum vybízí k bilancování minulosti, ale i hodnocení současnosti. Těto úlohy se v rozhovoru pro Vrchlabinky zhostil ředitel školy Petr Jindřich.

••• JIŘÍ ŠTEFEK, FOTO: PETR TICHÁČEK

Stojíte v čele školy, která si připomíná toto významné jubileum. Jaké to ve vás budí myšlenky?

Budí ve mně spoustu myšlenek, tak jen některé. Když něco funguje padesát let s výbornými výsledky, pak to musí mít hlubokou myšlenku a kolem spousty schopných lidí. Jsem velmi rád, že jsem mohl převzít štafetu již dobře fungujících sportovních tříd. Nakoukneme trochu pod pokličku dění. Při hledání a rozvoji talentů nestačí děti do sportovní třídy přijmout, ale i udržet je tam. Bylo i období, kdy jsme hledali všechny možné způsoby, jak sportovní třídy naplnit.

Ale nakonec se to povedlo.

Ano, nakonec se to povedlo. Hodně nám v tom pomohly i světové úspěchy v podobě olympijských medailí našich absolventů, které jako první získala Eva Samková svou zlatou medailí v Soči. Jen samotná výuka tělesné výchovy ve sportovních třídách včetně vícedenních letních či zimních soustředění, tréninků i závodů byl vždy nemalý oříšek na organizaci výuky včetně zajištění dostatku finančních prostředků. To vše představuje nekončící obětavou práci s dětmi včetně efektivního zvládnutí tohoto složitého procesu, který existence sportovních tříd vyžaduje. A co se týče dostatku peněz, až nedávná změna financování regionálního školství nám poskytla lepší manévrovací prostor. Současný zájem žáků o přijetí do sportovních tříd na druhém stupni nás velice těší. I díky tomu nám neodchází tolik žáků na víceleté gymnázium. Pokud si takový žák postupně uvědomí, kým je a kým chce být, posílí svůj smysl pro povinnost a zodpovědnost,

začne dodržovat svou osobní disciplínu, pak se to odrazí nejen ve sportu, ale i v lepších studijních výsledcích.

Zmínil jste obětavou práci s dětmi a další náležitosti spojené s organizací výuky. Můžete být konkrétní?

Samozřejmě. V neposlední řadě jsou na místě myšlenky na poděkování těm, kteří se na trvalé udržitelnosti chodu sportovních tříd podíleli či stále podílejí. Patří mezi ně všichni pedagogové školy, zejména pak naši tělocvikáři v roli trenérů, jejichž aktivity nikdy nekončí. Jisté je, že za vším stojí již zmíněné obrovské množství práce od náboru talentovaných dětí až po olympijské medaile. Díky i všem rodičům, kteří nám projevují důvěru a usilují o přijetí svých dětí do sportovních tříd. Tato důvěra v rozvoj talentů jejich dětí nás velice zavazuje a posiluje energii vkládanou do fungování sportovních tříd. Velké poděkování patří i našemu zřizovateli městu Vrchlabí. Je nám ctí, že jsme u vrcholných představitelů města Vrchlabí a mnoha dalších zainteresovaných osob našli silné spojení na cestě za kvalitou vzdělávání a zmíněné sportovní přípravy našich žáků. Ještě jedna velká myšlenka na závěr. Sám jsem duší sportovec, původně fotbalista, a vždy jsem bojoval za tým do posledního hvizdu i ve zdánlivě ztraceném zápase. Dnes je pro mě tímto týmem škola a potažmo město Vrchlabí. Sportovní třídy jsou pro mě trvale hodnotnou vzácností, chloubou, dalo by se říci rodinným stříbrem školy i města Vrchlabí. Věřím, že by se mnou souhlasila i Jarka Hlaváčková, která stála u zrodu sportovních tříd, a pan starosta Jan Sobotka, se kterým jsme se jednoznačně shodli již při mém nástupu do školy na naplňování společné vize trvalé udržitelnosti sportovních tříd pro město Vrchlabí. Udělejme proto všichni vše pro to, aby tomu bylo tak i nadále. Proto jsem i rád, že myšlenka sportovních tříd znovu ožije od tohoto září na škole u pana ředitele Jardy Plevy, s kterým tak můžeme rozšířit prostor pro vzájemnou spolupráci.

Jaké musí mít žáci předpoklady, aby mohli v současné době chodit do zdejších sportovních tříd? Je to omezeno nějak i prospěchem?

V odpovědi na tuto otázku jsem ve shodě s Tomášem Kulhánkem, jednou z klíčových osobností pro fungování sportovních tříd. Žáci, kteří chtějí navštěvovat sportovní třídy, by měli projevovat zájem o sport a zároveň úspěšně zvládat učivo v jednotlivých ročních druhého stupně základní školy. O sportovní třídy na náměstí Míru je takový

zájem, že děti musejí před přijetím projít talentovou zkouškou. Ta se skládá z baterie testů, která hodnotí jejich rychlostní, silové, obratnostní a vytrvalostní schopnosti. Podle úrovně těchto předpokladů a bodových výsledků testů vybíráme do sportovní třídy do předem stanoveného maximálního počtu žáků.

Mají žáci sportovních tříd nějaké výhody či mírnější zacházení ze strany pedagogů oproti ostatním třídám?

Spíše než výhoda zde platí dohoda. Žáci sportovních tříd mají možnost se v době, kdy probíhá jejich závodní sezóna, domluvit na odložení testů, celkového hodnocení a klasifikace na dobu, kdy budou mít po závodní sezóně. Učivo si samozřejmě musí doplnit. Škola jim vychází vstříc i vzhledem k plánovaným soustředěním a umožňuje dětem se v jejich sportu realizovat.

Jaké máte plány do dalších let?

Řekněme si nejprve východiska. Jedním je minulý nestandardní školní rok, v prvním pololetí ve znamení covidu a v druhém migrační vlna ukrajinských uprchlíků s přelivem do nadcházejícího školního roku. K tomu pokračující nová strategie ministerstva školství s plánovanou změnou vzdělávacích programů. To představuje obrovské úkoly pro nás všechny a bude to i součástí našeho akčního plánu. Velkým závazkem je udržet kvalitu poskytovaného vzdělávání. Pro mě jako ředitele vždy byli a jsou ze všeho nejdůležitější

Ladislav Kučera (vpředu vpravo) během spuštění projektu sdílených kol ve Vrchlabí.

Rádi bychom přinesli nové podněty a trendy

Nadační fond ŠKODA AUTO v loňském roce oslavil už třileté výročí svého působení. Na kontě má více než 200 realizovaných nebo podpořených projektů zejména na Mladoboleslavsku. Už loni rozšířil své aktivity také na Vrchlabsko a Jilemnícko. Podle jeho ředitele Ladislava Kučery je hlavním úkolem nadačního fondu navázat na místní historii, vyzdvihovat příběhy lokálních hrdinů a prostřednictvím grantových výzev podporovat činnost veřejně prospěšných organizací i jednotlivců, kteří se nebojí dát o sobě vědět.

S jakou vizí k nám Nadační fond ŠKODA AUTO přichází?

V nadačním fondu navazujeme na to, co začali rozvíjet už naši předkové. Na Mladoboleslavsku to byli vizionáři Laurin s Klementem, kteří položili základy pozdější Škodovky a už tehdy podporovali nejen své zaměstnance, ale třeba i děti z chudých rodin. Na jejich činnost pak navázala sama automobilka, která se vždy snažila chovat odpovědně a podporovala rozvoj prostředí kolem svých závodů. To všechno nás inspirovalo při zakládání nadačního fondu. Na Mladoboleslavsku působíme už čtvrtým rokem, ale současně jsme si vždy uvědomovali závazek vůči dalším

regionům. Rozšíření aktivit fondu na Vrchlabsko a Jilemnícko pro nás proto bylo jasným krokem. Rádi bychom tady navázali na místní historii, vyzdvihovali příběhy lokálních hrdinů a prostřednictvím grantových výzev pokračovali v podpoře veřejně prospěšných organizací i jednotlivců. Na Vrchlabsku je pro nás například silným příběhem rodina Peterů a další průmyslníci, kteří začali utvářet industriální odkaz Podkrkonoší.

Během působení na Mladoboleslavsku jste získali řadu zkušeností. Do jaké míry lze aplikovat tyto poznatky na Vrchlabsko a Jilemnícko?

Za dobu fungování fondu jsme přišli na jednu zá-

sadní věc: bez zapojení obyvatel regionů by naše práce neměla smysl. Stejně tak jsou pro nás důležití partneři z veřejné správy nebo soukromého sektoru. Naše činnost rozhodně není o budování „chrámů v poušti“, ale o naplňování skutečných potřeb místních obyvatel. Právě proto se našimi projekty a grantovými výzvami snažíme aktivovat občany i místní spolky a skupiny, aby se na rozvoji regionů podíleli společně s námi. Z projektů, za kterými vidíme nadšení místních, máme největší radost. A právě takové projekty přinášejí i reálný dopad na kvalitu životů nás všech. Zároveň si uvědomujeme i závazek, že naše práce není jen o řešení aktuálních potřeb, ale také že musíme přinášet nové podněty a trendy, které mohou kvalitu života zlepšovat nebo určovat směr či inspirovat další.

A funguje už v našem městě nějaký takový „trendy“ projekt?

Troufám si říct, že ano. V letošním roce jsme iniciovali a plně zařadili pilotní a na město velikosti Vrchlabí i celkem neobvyklý projekt sdílených kol. Obdobné projekty se totiž doposud osvědčily spíše ve velkých a méně kopcovitých městech. Přestože jsme věřili, že to fungovat bude, protože jsme přímo od občanů dostali řadu podnětů, dopředu jsme přesně nevěděli, jaká bude reakce a zda kola budou vůbec využívat. Naše obavy se ale rozplynuly už v prvním měsíci po spuštění. Ukázalo se, že lidé jsou zde skutečně sportovci tělem i duší. Jen v červnu jsme zaznamenali neuvěřitelných 2409 výpůjček, což je na město velikosti Vrchlabí opravdu úctyhodné. Od spuštění projektu se tak ve městě uspořilo celkem 37,3 tun CO₂ v porovnání s jízdou automobilem.

Který z projektů, do kterých se nadační fond zapojil, byste označil jako úspěšný?

To, jak se nám daří a co se povedlo, by měli spíše hodnotit jiní. Navíc úspěšné projekty leckdy nejsou ty největší nebo nejdiskutovanější. Často to mohou být i menší věci s menší finanční investicí, které ale rozpohybují další změny, další aktivity, a mají tak skutečnou ambici měnit konkrétní životy lidí k lepšímu.

Rozumím. Kdybyste ale přeci jen mohl jmenovat nějaký příklad za všechny? Třeba v oblasti, která je vám blízká?

Pak bych jmenoval projekty, které díky naší pomoci inovativním způsobem vytvářejí nebo oze-

leňují veřejný prostor. Přírodu a prostředí kolem nás bychom totiž měli nejen chránit, ale také aktivně obnovovat. A k tomu často stačí až překvapivě málo. Ač to tak někdy nevypadá, projekty, které pomáhají vytvářet inspirativní či zelené oázy ve městech, a to nejen pro lidi, ale také pro živočichy a rostliny, mají často velký potenciál s dalším cílem lidí spojovat. Třeba takový Spolek Pro Hartu. Ten díky naší finanční pomoci vysázel 36 ovocných stromů včetně méně obvyklých či starých odrůd, jako jsou kdouloň, moruše, oskeruše, mišpule a další, a přitom zapojil do sázení ještě velkou část sousedů. To jsou typové projekty, které nám dělají radost.

Jaké další oblasti podpory jsou pro nadační fond prioritní?

Významnou podporu směřujeme především do těchto oblastí: vzdělávání, sociální a zdravotní služby a kultura, s tím, že se soustředíme přímo na lidi, kteří v nich působí. Protože ti jsou přeci tím nejcenějším. Proto mají na Vrchlabsku i Jilemnícku naši plnou podporu skrz nejrůznější programy zdejší učitelé a učitelky, poskytovatelé sociálních a zdravotních služeb nebo kulturní akce, festivaly a instituce. Za všechny mohu jmenovat například vrchlabskou Základní uměleckou školu, která navíc sídlí v původní vile zakladatelů automobilového průmyslu ve Vrchlabí, rodiny Peterů. Jak vidíte, některé věci do sebe prostě občas perfektně zapadají a je toho opravdu hodně, co si zaslouží naši pozornost. Jsem rád, že i v dnešní ekonomicky složité době dokážeme dostát svým závazkům a můžeme každý rok otevřít tematické grantové výzvy a vyhledávat a nadále podporovat místní projekty s velkým potenciálem.

Zmínil jste, že má pro vás zapojení veřejnosti velký význam. Jakým způsobem se lidé mohou zapojit, případně kde se mohou dozvědět víc?

Určitě doporučuji sledovat facebookovou stránku Nové Vrchlabsko, jejíž vznik jsme iniciovali. Tam lidé najdou informace o zajímavých projektech a událostech napříč celým regionem. Další možnosti jsou naše grantové výzvy, které vyhlášíme v průběhu roku. Detaily k nim zveřejňujeme na webových stránkách fondu nebo na Facebooku. A v neposlední řadě se každý, kdo má chuť se na rozvoji svého regionu podílet, na nás může obrátit napřímo. Jakoukoliv konstruktivní zpětnou vazbu vítáme, protože díky ní dokážeme dělat věci jinak a lépe. ■

Komunální volby 23. – 24. září 2022

Rozhovor s Janem Sobotkou, kandidátem na starostu Vrchlabí za Sdružení ZVON

Pane Jane Sobotko, jste starostou, předsedou Svazku Krkonoše a senátorem. Před senátními volbami se někteří obávali, zda kumulace funkcí nebude mít negativní dopad na fungování města. Jak to vnímáte?

Rozhodl jsem se kandidovat do letošních komunálních voleb, protože jsem to slíbil ve volbách do Senátu. A sliby se mají plnit. Něktěm lidem není po vůli, a někteří mi přímo vyčítají, souběh politických funkcí. Že sedím na zámku ve Vrchlabí a v Senátu v Praze do sebe dobře zapadá. Naopak mám jako se-

nátor blíž k vedoucím pracovníkům na různých ministerstvech, a to nejen fyzicky. Navíc je vyústěním politického života, který má nějaký vývoj a postup. Při té příležitosti vzpomenu zesnulého kolegu ze Senátu, Jaroslava Kubera, letitého starostu Teplic. Říkal: „... tak to běžte do toho Senátu zkusit. Až vás lidé zvolí, běžte si tam sednout a pracovat. Jenom ty plané řeči nejsou k ničemu...“

Vaše platy v součtu asi nejsou malé?

Podle zákona pobírám 40 % pla-

tu starosty. Díky tomu za mě město ušetří nemalé peníze na platě + odvodech. Práce předsedy Svazku Krkonoše není honorována. Další mzdu nepobírám. V Senátu jsem placen adekvátně. Plat je dostačující tomu, abych např. při jednání mohl reprezentovat a ve společnosti nechodil v obleku, ve kterém jsem se ženil.

Byl jste šestkrát starostou, to Vás veřejná práce stále baví?

Každé volební období má své jiné věci k řešení. Jsou to nové výzvy, investiční akce apod.

Není to stereotyp. Práce je pro mě radostná, ale také náročná. Přiznám, že v pátek už jsem unaven. Mám rád lidi, rád se s nimi potkám, pozdravím, pohovořím, a to mě nabíjí.

Vadí Vám neustálé řešení požadavků lidí a nutnost reagovat na jejich kritiku, především na sociálních sítích?

Nevadí mi řešení požadavků spoluobčanů. Snažím se nikdy nic nehodit za hlavu a sebemenší banalitu někam posunout. Rozumná věcná kritika je správně. Nehledám výmluvy. Musím po ní přiznat, ano, něco se nepodařilo. Nebojím se toho. Taková čerstvá věc, která se online hodně řeší a nepovedla se, je připravit koupaliště „Kačák“ na letní sezónu. Řasy celému Vrchlabí zkomplikovaly život. Sekačka, která měla problém vyřešit, nedorazila v červnu, ale až začátkem srpna. Mezitím jsme ale oslovili odborníky a doufáme, že nejpозději příští rok už bude koupání v pořádku a spojí se tak aquapark a venkovní koupání. Takže ano, některé příspěvky na sociálních sítích mě velmi demotivují. Osočování ve skrytu anonymity je velmi jednoduché.

Co Vás v současné době na životě ve Vrchlabí nejvíce trápí, resp. zajímá Vás kromě sportu také dění v jiných oblastech?

Z hlediska města se jako největší výzva jeví bytová záležitost. Developeři ve Vrchlabí staví stovky apartmánových bytů, což město nemůže zakázat a může pouze slabě regulovat. Vrchlabí má 760 nájemních bytů, což je dostatečný počet. Metodický materiál „Bytová politika“ nám určuje, jak se o byty starat. Dům u kina a dům zámek v Hartě jsou budovy s byty, které jako prioritní če-

kají na brzkou rekonstrukci. Současně máme vytíčovány lokality pro výstavbu nájemních bytových domů a chceme vytvořit nabídku nebo podpořit výstavbu např. i cestou družstevního bydlení nebo nájemního bydlení za regulované nájemné. Podhůří Harta a Kalvárie jsou poslední vhodné lokality, které k takové výstavbě vlastní město.

Jak motivujete zastupitele, aby hlasovali pod Vaší taktovkou?

S kolegy zastupiteli jednám na rovinu. Nesmím jimi manipulovat. Pokud by to bylo jinak, oni na to stejně přijdou. Nenechávám je v nevědomosti. Já sám se snažím věci logicky pochopit, a stejně tak mám snahu všechny souvislosti zastupitelům vysvětlit, aby tomu, o čem hlasují, rozuměli.

Proč stále zadlužujete městskou pokladnu a akce realizuje na úvěr?

Město nezadlužujeme! Máme pouze jeden úvěr po akci Čisté Horní Labe (kanalizační systém o délce 40 km), které bylo dokončeno v roce 2010. Od té doby tento jediný dluh splácíme a budeme ještě 13 let. Splácíme ho z vodného a stočného, tak městský rozpočet tolik nezatěžuje. Žádné další úvěry si nebereme. Akci typu aquacentrum financuje město z vlastních zdrojů.

Co plánujete v nadcházejícím čase?

Město je ve svém základu dobře založeno a po několika našich volebních obdobích v dobré kondici. Pokud nám to bude po volbách umožněno, tak investujeme peníze do věcí, které Vrchlabí trápí. Zejména bydlení, ale i dalších oprav a rekonstrukcí městského majetku. Máme poměrně novou infrastrukturu:

vodovody, kanalizace, elektrické sítě, sportovní, sociální, školskou, kulturní, pro volnočasové aktivity, zdravotní... Může to vypadat, že ve městě stačí už jen opravit pár nehezkých baráků a rozbitých silnic a je vše relativně hotovo. Ale to není pravda. Zjišťujeme, že co jsme opravovali před 20 lety, je nyní třeba opravovat znovu. Peníze do rekonstrukcí běží průběžně. V kultuře bychom mohli pokračovat v projektu Kulturní triangel, tzn. v rekonstrukci kina na divadlo, stavbě nové ZUŠ K. Halíře. Nevyhneme se rekonstrukcím dalších silnic, mostů. To, co máme, chceme vylepšovat. Víc než dřív chceme ale investovat i do komunit a spolkového života ve městě. Líbilo by se nám vnést víc života například do „Náplavky“.

Jak hodláte bojovat s rostoucími cenami energií a jejich dopadem na město?

Záměrem je zásadně snížit nebo minimalizovat závislost na plynu a zlepšit ekologickou zátěž. Začali jsme u aquacentra a dalších budov zvažovat umístění fotovoltaiky. Z hlediska elektrické energie se budeme snažit umisťovat fotovoltaické panely na objektech města, abychom se stali soběstačnými a vybudovali tzv. komunální energetiku. Má to své „ale“, přesto by měla věst k systému – co si vyrábíme na střechách, tak si spotřebujeme v jiných městských budovách. ■

Kapela Škwor vystoupí v Uffu 2. prosince.

Koncerty, divadla, výstavy, pořady pro děti. Program Uffa je nabitý

Konečně je to tady! Se zářím začíná očekávaná kulturní sezóna. Pro trutnovské Uffo to bude v pořadí už třináctá. „Nejsme pověřiví! Všichni víme, jaká je doba a že to těžší nás zřejmě teprve čeká. Ideme do toho ale optimisticky. Věříme, že to dáme!“ říká Libor Kasík, ředitel Společenského centra pro kulturu a volný čas.

☛ PAVEL CAJTHAML, FOTO: ARCHIV UFFA

Jak jste chystali novou sezónu?

Víme, jak to mají lidé těžké. Všichni to máme těžké. Rozhodli jsme se proto ji udělat malinko odlehčeněji. Máme v programu úplně všechno, ale cítíme, že nyní potřebujeme všichni trochu víc relaxu.

Čím začne kulturní sezóna?

V první zářijovou neděli, která bude tradičně patřit Trutnovskému jarmarku na Krakonošově náměstí. Koncertovat při něm budou například kapely HF Band a Maniac. Víím, že hodně lidí se těší na vystoupení písničkáře Pokáče. Já se těším

na skupinu Komunna Lux z ukrajinské Oděsy. Její hudba žánrově částečně sahá do klezmeru, částečně do gangsta folku, lidé se mají na co těšit. Bude to super zážitek. Na závěr jarmarku bude hrát a zpívat Lenny, dcera slavné folkové star Lenky Filipové, která se proslavila jako klavíristka, skladatelka a písničkářka. Na jarmark se těším letos víc než kdy jindy.

Co bude následovat?

V týdnu po jarmarku zahájíme v naší galerii zajímavou výstavu výtvarnice Petry Švecové nazvanou Gatering. V sobotu v rámci Dnů evropského dědictví ukážeme zájemcům zázemí Uffa. Budeme provádět v místech, kam se lidé jako běžní návštěvníci divadla nebo koncertů nedostanou. Atraktivní je i další zářijový program. Například cestovatelský

stand up excentrického poutníka Ladislav Zibury nebo recitál české hudební legendy Karla Plíhala. Na jeho koncertech panuje vždy skvělá atmosféra.

Které další koncerty ještě na podzim chystáte?

Když to vezmu napříč žánry, tak například v říjnu budou v Uffu hned čtyři skvělé koncerty. Nejprve tady bude hrát oblíbená popová kapela Mig21 s frontmanem a hercem Jiřím Macháčkem. Pak bigbítové Flamengo Reunion session, které připomene padesát let od legendárního alba Kuře v hodinkách. Třetím bude rapper a zpěvák s moldavskými kořeny Calin. V Uffu už jednou koncertoval společně s brněnským zpěvákem Stein27. Nyní přijede s akcí nazvanou Popstar Tour podle jeho druhého studiového alba. A na závěr října je v plánu ojedinělý koncert legendárních muzikantů a jejich doprovodných těles - Vlasty Redla s kapelou a tria Vladimíra Merty.

Něco tvrdšího tam nemáte?

Ale máme! Na začátek prosince chystáme koncert kapely Škwor. Zaznít by měly její nejlepší skladby ve speciálních akustických úpravách. Skupina tady má hodně fanoušků, i já si je poslechnu hodně rád.

A co naopak nějakou klasiku?

Podle tradice ji opět nabídne v říjnu a listopadu Trutnovský podzim. A protože se nám líbí míchání klasiky s autorským pojetím současných interpretů, pozvali jsme populární Vesna kvartet, který hraje klasiku i vlastní věci. Přijede i krásná harfistka Kateřina Englichová, které tleskají po celém světě a hrála mimo jiné v Carnegie Hall a dalších věhlasných sálech. Zpívat v Uffu bude jeden z nejlepších českých tenoristů současnosti Richard Samek s hradeckou filharmonií. Věřím, že Trutnované budou rádi i za sólový koncert violoncelistky a zpěvačky Terezie Kovalové. Už tady několikrát byla, při koncertech, zpívala také při vernisážích a účinkovala i na festivalu nového cirkusu Cirk-Uff! Hraje skvěle, dává hře nové dimenze a to se nám moc líbí. A pátým koncertem bude večer s houslovým virtuózem Ivanem Ženatým a Podkrkonošským symfonickým orchestrem.

Je jasno také o vánočním koncertu?

Ano! Budeme mít v Uffu v prosinci koncert skvělého hudebníka, skladatele a herce Ondřeje Brzobohatého s orchestrem. Myslím, že jméno Brzobohatý je dostatečnou zárukou kvality pro vánoční koncert.

Co dalšího ještě nabídne Uffo v nové sezóně?

Bohatý program máme v rámci čtyř skupin předplatného. V nabídce je dvaatřicet představení. Ze skupin Činoherní divadlo A a B připomenou Shirley Valentine se Simonou Stašovou, komedii Beckham od Studia Dva nebo 50 odstínů! Divadla Radka Brzobohatého. Ve skupině Divadlo a hudba Noc na Karlštejně od pardubického divadla, Šakalí léta od Těšínského divadla a inscenaci Špinarka od ostravských Bezručů. A ve skupině Nové divadlo akrobatický muzikál od Losers Cirque Company. Výběr je velmi pestrý, abonentky jsou stále ještě k dispozici. Navíc ještě podle situace a možností plánujeme během sezóny několik představení takzvané na volnou kasu.

Kapela MIG 21 má koncert v Uffu 15. října.

Zůstávají v programu Uffa také nedělní Uffokousky?

Samozřejmě. Pořady pro rodiny s dětmi jsou trvalou součástí nabídky Uffa. Letos jsme trochu změnili design, udělali určitý upgrade, ale cíl zůstává. Aby tomu rozuměli a bavili se děti i dospělí.

Kteří umělci budou vystavovat v Galerii Uffa?

Kromě už zmíněné výtvarnice Petry Švecové u nás bude od října vystavovat talentovaný umělec Martin Sněhota. Většina jeho exponátů je trojrozměrná, při jejich vytváření kombinuje více materiálů, zejména dřevo, kov a plast. Možná se budou návštěvníci divit, co všechno se dá ještě udělat se starými věcmi, jako jsou tranzistorové rádio, příborník, kávovar nebo kanystr. Od prosince bude v Uffu vystavovat scénograf, výtvarník, malíř a herec Tomáš Bambušek. Pokud vím, tak začal malovat teprve před deseti lety, ale jeho obrazy jsou skvělé. Nejdřív se pouštěl do malování vesnických výjevů, časem se ale stal především skvělým krajinářem. Některé jeho obrazy jsou navíc doslova velkoformátové a díky zajímavému míchání barev velmi pestré. ■

Budoucnost je teď!

Většina profesí, kterým se naše děti budou věnovat, ještě v současné době vůbec neexistuje. Přesto a proto je musíme co nejlíp připravit na budoucnost. A pokud budou nejlepší vrchlabské školy, může být Vrchlabí nejlepším městem k životu v České republice. I nad tím se v rozhovoru zamýšlí Lukáš Teplý, předseda výboru pro vzdělávání a inovace zastupitelstva města, a Markéta Jüptnerová, vysokoškolská pedagožka a autorka školního projektu o Evropské Unii.

Zdá se, že v posledních letech se ve Vrchlabí podařilo rozjet nebývalý počet zajímavých vzdělávacích projektů. Čím to je?

Lukáš: Po posledních komunálních volbách jsme se všichni shodli, že modernizace škol a podpo-

ra vzdělávání pro nás budou klíčová témata. Že na nich budeme pracovat společně, bez ohledu na koalici a opozici. Díky jednomyslné podpoře zastupitelstva a skvělé spolupráci uvnitř týmu výboru pro vzdělávání a inovace to tak opravdu je a daří se nám věci posouvat dopředu. Svou roli určitě hrálo i to, že naše parta z Vrchlabí do toho! přivedla do místní politiky nadšené a aktivní lidi, kteří mají zkušenosti ze světa a chtějí je využít, mají malé děti a školství je pro ně důležité. A našli spojence u několika myšlenkově spřízněných kolegů z koaličních stran. Velký podíl na tom mají i naše školy a DDM, máme teď štěstí na výborný tým ředitelů. Dostávají v nich prostor i nové projekty, jako je ten Markétin, který ani není součástí naší městské vize Vrchlabí 4.0.

Markéta, o projektu „Povídání o EU“ už jsme si ve Vrchlabí mohli přečíst. Co ti ukázal a jaké máš v téhle oblasti další plány?

Markéta: Netušila jsem, že děti budou takhle nadšené a evropská spolupráce je bude tak zajímat. Není to ale jen o EU, bavíme se i o demokracii, spolupráci, aktivním občanství, tedy věcech, bez kterých projekt společné Evropy nemůže fungovat. Samozřejmě přemýšlím, jak možnosti, které nám EU dává, lépe využít i při správě města. ČR je členem EU už osmnáctým rokem. Za tu dobu jsme se naučili, jak využívat evropské programy na rozvoj a obnovu našich obcí a měst. Ale když projíždíte naší zemí, vidíte, že některá města díky nim dokázala změnit svůj vzhled a fungování k nepoznání. Zásadní je totiž aktivní přístup k vyhledávání možností, které nabízejí. V oblasti vzdělávání to platí dvojnásob. Ředitelky a ředitelé škol, kteří se programy EU dokázali prokousat, své školy nejen opravili a modernizovali, ale také zatraktivnili a inovovali výuku. My chceme vrchlabským školám v téhle oblasti pomoci. Mám na mysli hlavně obrovské možnosti programu Erasmus+. Každá škola, která se do něj zapojí, může požádat o partnerství s jinou školou v Evropě. Pokud se domluví, můžou ihned rozjet vzájemné návštěvy a výměnné pobyty žáků i učitelů – a to všechno z evropských peněz. Naše děti si mohou zlepšit svou angličtinu třeba na Maltě, prohlédnout si Paříž či vykoupat se ve španělské Marbellě.

Ano, rozjezd vlastního vrchlabského „Erasma“ plánuje i vize Vrchlabí 4.0, kterou už zmiňoval Lukáš. Co to vlastně je?

Lukáš: Vrchlabí 4.0 je plán, podle kterého chceme vzdělávání ve Vrchlabí, školní i mimoškolní, dostat na špičkovou úroveň a hlavně připravit naše děti na výzvy, které je v budoucnu čekají v životě i v práci. Analýzy ukazují, že téměř dvě třetiny povolání, kterým se budou věnovat, ještě vůbec neexistují. Navíc budou muset svou profesi třeba několikrát za život úplně změnit. To vyžaduje docela jiný přístup ke vzdělávání. Ano, vzdělávací politiku určuje stát. My na něj ale nechceme čekat, město je zřizovatelem svých škol a má hodně možností věci měnit. Jako výbor pro vzdělávání a inovace v tom spolupracujeme i s místními zaměstnavateli, s Kablem a Škodovkou, proto se naše vize jmenuje Vrchlabí 4.0 s odkazem na myšlenku tzv. čtvrté průmyslové revoluce. Začali jsme podporou angličtiny prostřednictvím mladých dobrovolníků z celého světa, kteří si s našimi dětmi na

školách i v DDM povídají, vyrábějí nebo sportují a umožňují jim tak používat angličtinu přirozeně a bez obav. Přivedli jsme do Vrchlabí uznávaný program seberochovy Mezinárodní cena věvodů z Edinburghu. Pomohli jsme gymnáziu rozjet American Academy, kdy vedle české maturity mohou jeho studenti získat i standardní americkou, a mají tak otevřené dveře na řadu zahraničních univerzit.

Markéta: Ano, chceme, aby se Vrchlabáci po maturitě nebáli jít do světa, a chceme je na to co nejlíp připravit. Střední školu ale musí mít možnost si vybrat přímo ve Vrchlabí a to teď moc nemůžou. Pokud chtějí studovat jinou školu než gymnázium či průmyslovku, třeba se věnovat zajímavému řemeslu, musí dojíždět do Nové Paky, Trutnova, Jičína. Příliš brzo tak vlastně opouštějí naše město, protože navazují důležité sociální a pracovní kontakty úplně jinde. Potřebujeme získat do Vrchlabí další střední školu, zaměřenou například na ekonomiku, cestovní ruch, kreativitu nebo inteligentní průmysl. Ideálně ve spolupráci s některým z místních podniků, aby zapadla do našeho pracovního trhu. Například v Turnově je díky střední uměleckoprůmyslové škole na každém kroku šperkařství nebo řemeslné zlatnictví a přitom obor ve městě prosperuje. Velmi perspektivní jsou také nové obory, související s digitální ekonomikou, kreativním průmyslem nebo kybernetickou bezpečností.

Oba jste na čele kandidátky sdružení Vrchlabí do toho!, které jde do voleb i s dalšími tématy, například bydlení nebo přátelské město. Zdá se, že vzdělávání je ale pro vás zásadní, je to tak?

Lukáš: Rozhodně. Je to předpoklad úspěchu našich dětí i kvality života ve městě a jeho rozvoje. Když se stal Tony Blair britským premiérem, prohlásil ve známém projevu, že jeho vláda má tři priority: vzdělávání, vzdělávání a vzdělávání. I my chceme z Vrchlabí udělat moderní a chytré město, které bude v roce 2030 podle všech průzkumů nejlepším místem k životu v ČR. Může se to zdát jako smělý cíl, ale není vůbec nereálný a Vrchlabí k tomu má skvělé předpoklady. Co můžeme Vrchlabí nabídnout, aby bylo pro život atraktivnější než velkoměsto? Vedle příjemného, bezpečného, zdravého a zeleného města třeba nejlepší školy a učitele. Takové prostředí zase přitáhne do Vrchlabí nové, zajímavé lidi, nápady, firmy a tím i možnosti pracovního uplatnění. Je to jednoduché, funguje to, a pokud budeme opravdu chtít, společně to dokážeme! ■

Integrace lidí z Ukrajiny do společnosti bude důležitá

Od začátku války na Ukrajině již uběhlo půl roku. Potřeba pomoci lidem, kteří z válečného území utekli, však stále trvá. Hlavní vlna už sice pominula, ale stále přicházejí noví lidé. Co je ale podstatné a s čím ne všichni na začátku počítali, je to, že mnoho Ukrajinců tu zůstává dlouhodobě. Do hry přichází potřeba jejich integrace a společného soužití. Válka zatím nevypadá, že by končila, a i kdyby, spousta uprchlíků se už nemá kam vrátit. O tom všem se v rozhovoru pro Vrchlabinky rozvyprávěla Kristýna Baše, koordinátorka pomoci ukrajinským uprchlíkům z vrchlabského střediska Diakonie.

ANTONÍN KAŠPAR,
FOTO: YELLOW POINT, JAKUB KAŠPAR

Účastníte se pomoci lidem, kteří uprchli z Ukrajiny. Jak taková pomoc ve Vrchlabí v současnosti vypadá?

Pár dní po začátku války jsme se se zástupci místních spolků a neziskových organizací setkali na evangelické faře ve Vrchlabí. Sešli jsme se, abychom se poradili, co by bylo v této velmi složité situaci nejlepší udělat. Nejdřív byla pomoc vyložena dobrovolnická. Bylo to hlavně o tom zajistit uprchlíkům střechu nad hlavou. Nyní je naše hlavní úloha integrační, protože mnoho lidí, kteří tu jsou, tady patrně také zůstane. To před šesti měsíci nikdo moc nepředpokládal, bylo to bráno tak, že dočasně opustili vlastní zemi, kde se necítí bezpečně.

Nyní pomoc tady ve Vrchlabí má hlavně integrační prvky, například učíme Ukrajince češtinu. Bez znalosti jazyka je tady člověk dost ztracený a odkázaný na pomoc druhých. Je tu velká výhoda, že ukrajiniština je slovanský jazyk, podobnost je velká a češtinu se Ukrajinci učí relativně snadno. Řada z nich ji už obstojně ovládá. Na Střelnici, v ubytovně Eden a ubytovně Sasanka pravidelně každý týden pořádáme kurzy češtiny a informační setkávání. V té době se zároveň staráme o děti Ukrajinců, pořádáme pro ně různé aktivity a integrační akce ve spolupráci se Skauty Sv. Vavříncem, dětským klubem EDDA, Spolkem Na Dvoře nebo třeba se Sůvov.

Mají tato setkání ještě další rozměr?

Těchto setkání využíváme zejména také k tomu,

abychom ukrajinské občany blíže poznali, zjistili, koho na svém území máme a co ti lidé nejvíce potřebují. Bohužel se nám nedaří sítovat všechny. Ať už z kapacitních důvodů, nebo jednoduše proto, že se řada Ukrajinců ostýchá či stále doufá v návrat na Ukrajinu. Osobně jsem nepoznala doposud nikoho, kdo by se nechtěl do své vlasti vrátit. Naneštěstí to pro velkou část není a nebude v dohledné době možné. My toto reflektujeme a snažíme se skrze navazování osobních vazeb, pravidelných setkání a sítování nasměrovat lidi tím správným směrem a vést je k samostatnosti. Mimo to předáváme relevantní informace o činnosti českých úřadů, o změnách legislativy, ale třeba také pomáháme s praktickými záležitostmi. Musím poděkovat řadě přátel z Vrchlabí, kteří po své ose pomohli například vybavit či pronajmout byt, přestěhovat nábytek, uspořádat sbírku oblečení, doporučit práci nebo jen poradit či projevit zájem. To je skvělé!

Jaká je tedy vaše role v tomto balíčku pomoci lidem z Ukrajiny?

V Diakonii koordinuji pomoc uprchlíkům, ale moje role je dost široká, protože problémů je mnoho. To, co ti lidé nejvíce potřebují, je práce a bydlení. Velká část z nich stále bydlí v turistických ubytovnách, které s přicházející zimní sezónou už ubytovací kapacitu mít nebudou. Někteří ubytovatelé se už navíc vyčerpali, mají u sebe Ukrajince třeba už šest měsíců a nepočítali s tím, že to bude na tak dlouho. Mým úkolem je podávat v maximální možné míře podporu Ukrajincům a správně je informovat, protože řada z nich ani neví, kde má ověřené informace hledat. Další věc je, že tím, jak jsem na Ukrajině sama tři roky žila, si myslím, že už trochu znám ukrajinskou kulturu. Víím, jaké předsudky řada Čechů, aniž bych se jich chtěla dotknout, má. Snažím se ukazovat Ukrajinu takovou, jakou ji většina Čechů nezná.

V jakém smyslu? Můžete být konkrétnější?

Mnozí z nás jsme do propuknutí války vnímali Ukrajince převážně jako dělníky z místních staveb nebo méně kvalifikovaných profesí. Chtěla bych říct, že mnoho Ukrajinců, kteří sem nyní přišli, má vystudované vysoké školy, před válkou žili své vlastní životy, cestovali, zažívali radostné i smutné chvíle jako my. Proto považuji za velmi důležité přibližovat ukrajinskou kulturu s její rozmanitostí a pracovat s předsudky a strachem. Právě strach z neznámého způsobuje v naší společnosti řadu nedorozumění. Nemá cenu dělat aktivity separované pro Ukrajince, ale je opravdu důležité je mezi nás zapojit. Může to pro nás být velmi obohacující. Další věc, kterou jsme až do války tolik nereflektovali, je, že tu máme celkem širokou ukrajinskou diasporu, skupinu Ukrajinců, kteří tu žijí už delší dobu. Spolupráce s nimi se za posledních pár měsíců ukázala jako klíčová. Tímto bych svým ukrajinským spolupracovníkům chtěla moc poděkovat. Do budoucna chceme vymyslet jejich další zapojení a vztah dále rozvíjet.

Co se sociálních sítí týče, těch předsudků je bezpočty mnoho. Jak se vám daří integrace a soužití lidí z Ukrajiny s místními?

Musím říct, že jsem asi v takové sociální bublině, ve které já osobně předsudky moc nevnímám. Češi, se kterými pracuji a kteří se podílí na pomoci, předsudky nemají. Spíš vnímám zmíněný strach z neznámého, nového. Takže se snažím právě přes svoji osobní zkušenost s předsudky pracovat. Uvedu příklad. Pořádáme párkrát do týdne společné česko-ukrajinské obědy. Jídlo spojuje a kdo ještě neochutnal „sleď pod kožichem“ neboli šubu, houbové varenky, deruny nebo třeba plněné cuketové rolky, by to měl rychle napravit.

Nadělovat lidem radost mě opravdu baví

Před deseti lety přišla na svět první Fotobedna. Dnes je zaručenou zábavou na všech významných akcích po celé republice. Do toho se Jakub Omrt věnuje zlepšování života v Hartě a aktuálně kandiduje se Zvonem do zářijových komunálních voleb.

Tvoje Fotobedna již několik let baví celou republiku. Kdy a kde vznikl nápad na tento jedinečný fotokoutek?

Celé to začalo před deseti lety, kdy nás přes známou oslovil rakouský hotel Falkensteiner v Mariánských Lázních s focením silvestrovského večera. Zadání znělo „chceme, abyste fotili lidi a rovnou se to tisklo“. Moje žena je fotografka, takže se to nezdálo jako velký problém. Pak jsme si ale říkali, co se bude dít, když se probudí Laura – naše první dítě a Beatka bude muset odejít. Nebylo možné

v jedné osobě fotit a tisknout. Jelikož mě IT živí, začal jsem hledat řešení, které by dovedlo tisknout fotky přímo z foťáku. To mě navedlo správným směrem a nakonec jsme do Mariánek vyrazili s prehistorickou Fotobednou, která se stavěla hodinu a vážila 60 kilo. Měla obrovský úspěch, ale vzhledem k náročnosti jsem si řekl, že už to takto nechci nikdy dělat. *(smích)*

Ale to asi není konec příběhu...

Před těmi deseti lety se Fotobedna poprvé objevila na Krkonošských pivních slavnostech. Tam jsem už ale vzal nový model, který měl papírový obal, ale poprvé jsem použil technologii klíčování. To byl zásadní zlom. Že by s Fotobednou mohla být celkem legrace jsem zjistil na silvestru 2013, opět ve Falkensteineru, kde jsem na klíčování fotil

jednu seniorku. Neviděla na pozadí tak jsem za ní vybral jedno „velmi speciální“, a nastavil dva stripéry z LA. Když viděla hotovou fotku, začala se ze srdce smát a mně došlo, že nadělovat lidem radost mě opravdu baví. To byl druhý zlomový okamžik.

Dnes Fotobedna pořád rozesmívá, ale už nemá papírový obal.

To opravdu nemá – naštěstí. Než jsem se dopracoval k tomu dnešnímu, vystříдалo se jich ještě několik. Ale hlavně Fotobedna absolvovala jednu zásadní akci – Trend-Event 2015. Takový festival pro pořadatele společenských akcí. I přesto, že jsem díky nervozitě doma nechal zásadní díl, dovedla Fotobedna vyhrála diváckou soutěž o nejlepší produkt, což byla obrovská motivace a hlavně kupa klientů! To byla pecka.

V čem se Fotobedna liší od podobných projektů?

Měl jsem kliku na tým lidí kolem sebe a to mě stále provází. Fotobedna je odlišná kromě přístupu k zákaznickovu hlavně v klíčování. Umíme vyměnit nejen pozadí za návštěvníkem, ale vložíme i popředí před něj. K tomu přidáme barevné vrstvy a hned může vytahovat kamaráda z tlamy hrocha. To celé je možné jenom díky software, který jsem s týmem vyvinul na míru našim potřebám. V roce 2019, jsme nasadili dlouho vyvíjenou technologii nového klíčování a zbavili se zelených tónů na fotografiích. Fotografie díky tomu vypadají ještě víc realisticky.

I když to zní možná idilicky, navrhnout Fotobednu od nožiček, přes vnitřní konstrukci až po obal včetně softwaru mi trvalo roky a bylo to náročné. Lidí, kterým bych musel poděkovat za pomoc s vývojem, by byl opravdu zástup – speciální poděkování patří určitě Davidu Lahrovi a mojí sestře Báře.

Kde všude se můžeme nechat vyfotit a plánuješ další novinky?

Tady ve Vrchlabí pracujeme málo. V zásadě můžete tým Fotobedny potkat jenom na KPS a několika firemních akcích. Snažíme se podpořit neziskové projekty jako různé dětské dny apod. To mi dělá opravdu radost.

V dalším vývoji Fotobedny nás zastavil Covid, takže většina energie šla do nového projektu venkovni-online-hry.cz. Jedna hra funguje v Herlíkovicích a druhá v Dolním Dvoře, kde jsou překrásné ilustrace Kateřiny Miler. Stačí vyrazit na místo a zodpo-

vědět zábavně vzdělávací otázky pro různé věkové kategorie. Jsem rád, když se složitý projekt povede i přes komplikace úspěšně dotáhnout do konce a bude návštěvníkům dělat radost.

Vedle toho se angažuješ v hartecké komunitě ve Spolku Pro Hartu.

Ve Vrchlabí žiju od narození. Mám tady kořeny, celý život tu pracuji a chápu zdejší problémy. Spolek pro Hartu je taková srdcová záležitost, stejně jako facebooková skupina Hartáci. Nápad na založení obojího ve mně dlouho doutnal, ale až seznámení s Dušanem Vodnárkem a Janou Dědkovou vznik spolku odstartoval. Než jsme se společně dopracovali do současné podoby, vyměnila se většina lidí v týmu. Aktuálně je SPH skvělý tým, který má plno nápadů i energie k práci. Předpokládám, že veřejnost asi nejvíc SPH vnímá díky kameře na komínu v Hartě, která ukazuje život čápů. Já jsem ale asi nejvíc pyšný na společně připravené Historické putování, lavičky v parku, ovocnou alej a především na fungující spolupráci s městem. Nejde sice všechno řešit tak rychle, jak by se mi líbilo – třeba v létě vyschlý potok v Hartě nebo chodník od Maxe k poště. Základem pro to fungování jsou dobré sousedské vztahy a silná komunita. Takže by Hartě nejvíc pomohlo, kdyby se Spolek Pro Hartu rozrostl o nové členy.

Každopádně práce pro komunitu a potřeba víc komunikovat s městem mě přivedli ke kandidatuře za Zvon. Osobně si práce Zvonu velmi vážím a myslím, že díky práci týmu kolem Jana Sobotky se realizovalo hodně nápadů a Vrchlabí vzkvétá. Na druhou stranu je třeba si přiznat, že ne všechno se povedlo a že Zvon má prostor pro zlepšování. Z mého pohledu zejména v komunikaci, práci s aktivními lidmi (komunitou), vzděláváním a cestovním ruchem. Samozřejmě bych byl rád, kdybych mohl využít své životní zkušenosti nejen z podnikání a Vrchlabí posunul o další kus dál.

Máš velkou rodinu, čtyři děti, jak to všechno zvládáš?

Dobrá otázka s těžkou odpovědí. Samozřejmě mám životní kliku v tom, že mám skvělou ženu Beatku a úžasné děti. Navíc výborné zázemí v rodině ze všech stran. Lhal bych ale, kdybych nepřiznal, že naše čtyři děti jsou více méně každodenní výzva *(smích)*. Dokud nás netrápí nemoci, jsou to jen malé starosti. Navíc výhoda velké rodiny je, že máš skvělou skupinu betatesterů pro venkovni-online-hry.cz *(smích)*. ■

Zpravidla mě lákaají samé nepraktické věci

Když jsem se dozvěděla, že Jana Stryková nyní žije u nás v Krkonoších, neváhala jsem ji kontaktovat s prosbou o rozhovor. Od začátku byla vstřícná, milá a pohodová. Přesně v tomto duchu se neslo i naše osobní setkání. Povídaly jsme si o studiu na DAMU, divadle, ale i tom, jaký je rozdíl mezi životem v Praze a v Krkonoších.

✎ GABRIELA JAKOUBKOVÁ, FOTO: VÁCLAV BERAN, JAN CHOCHOLE, MATUŠ TÓTH

Narodila jste se v Brně. Jakožto jamačka se musím zeptat – proč jste studovala DAMU a ne JAMU?

V Brně jsem bydlela do svých dvanácti let. Na počátku sedmé třídy jsme se s maminkou a sestrou přestěhovaly do Prahy, kde jsem pak studovala na gymnáziu a později se přihlásila na DAMU. V Brně jsem ale také studovala – půl roku divadelní vědu. Ta mě však příliš nebavila.

Přijímačky na DAMU jste prý nijak zvlášť neprožívala, šla jste to jen tak zkusit. Jak jste se cítila po zjištění, že jste přijata?

Určitě bych lhala, kdybych tvrdila, že jsem neměla velkou radost. Mé ego doslova zaplesalo. A na jevišti se cítím dobře, svobodně. Na druhou stra-

nu jsem vždy herectví brala spíše jako zájmovou činnost. Doteď mám problém o sobě říkat, že jsem herečka a že herectví je můj způsob obživy. Dlouhé roky jsem to dokonce tajila. Připadalo mi, že to zní tak nějak afektovaně... Měla jsem představu, že povolání by mělo být více seriózní, hmatatelné a ne něco, co mě prostě baví. Možná to pramenilo i z toho, že v naší rodině nikdo hercem nebyl a moji rodiče herectví příliš nefandili.

Hlásila jste se také úspěšně na práva...

Ano, ale to bylo až později, kdy už jsem začala dělat divadlo. Najednou jsem se lekla, když jsem poznala, co tato profese obnáší. Jasně, že vše něco obnáší a já bych se lekla asi čehokoli, ale měla jsem prostě najednou pocit, že bych se měla žít něčím jiným. Ale práva? Ta asi opravdu nebyla pro mě! Přihlásila jsem se na ně částečně kvůli rodičům, abych jim udělala radost, a částečně kvůli sobě – chtěla jsem si asi dokázat, že za něco stojím a připravit se na zkoušky zvládnu. Uvědomila jsem si ale, jak dlouho bych ještě studovala a také s jak „naladěnými“ spolužáky...

V jakém kolektivu spolužáků jste se cítila dobře?

Na základní škole mi bylo dobře a na gymnáziu

dokonce moc dobře. Na DAMU chodí hodně excentriků a egomaniaků (mezi ně patřím možná i já). Jeden z deseti by byl v kolektivu snesitelný, při opačném poměru je to velmi náročné nejen pro pedagogy, ale i pro studenty. Svým způsobem to byl pro mě extrémní zážitek, který ovšem k našemu životu patří a připraví nás na naši profesi. Nebylo to vždy jednoduché, přesto ráda vzpomínám na nezapomenutelné momenty a pedagogy, které bych za nic na světě nevyměnila. Takovým pedagogem byl například Ladislav Mrkvička, fantastický člověk po stránce lidské, pedagogické i praktické.

Já, ač jsem na své škole maximálně spokojená, často přemýšlím nad tím, co jiného by se ještě dalo studovat, v jakém oboru bych chtěla rozšířit znalosti. Lákal vás kromě práva a herectví ještě nějaký obor?

Zpravidla mě lákají samé nepraktické věci. Ani ta práva jsem vlastně studovat nechtěla, bylo to spíš přání mých rodičů, právě proto, že považovali za důležité, abych studovala něco vysoce praktického. V době, kdy rekonstruujeme dům, vidím, jak hluboce se mýlili. Nejpraktičtější zaměstnání je třeba klempíř, zedník nebo tesař – právě ty všichni chtějí, potřebují a je jich málo. Bavilo mě cestovat, psát... Vše, co je nestabilní a nejisté.

V běžném životě jste praktická?

Vůbec ne! Hodně s tím bojuji. Nejsem snad ta herečka, která je úplně mimo, ale praktičnost mě někdy velmi obtěžuje. Většinou se musím hodně přemáhat, abych v praktických záležitostech života našla uspokojení. Všichni to chceme mít doma hezké, voňavé, naklizené, ale mě to prostě nebaví a musím při takových činnostech sama sebe obelhávat a přesvědčovat se, jakou radost mi to dělá. A tak si při tom použít třeba audioknihy, abych svoji pozornost odvedla na něco jiného.

Jak to máte s četbou?

Dříve jsem četla hodně, teď už zdaleka tolik nečtu. Děláním hodně audioknih, takže si samozřejmě přečtu věci, které připravuji. Na další čtení mi pak už čas nezbývá. Snažím se číst také se svým osmiletým synem, ale on, na rozdíl ode mě, knížky přímo nesnáší. Pro něj je to ta nejhorší školní disciplína.

Kterou z profesí kolem filmu/divadla byste si chtěla vyzkoušet? Dovedete si sama sebe představit třeba jako režisérku, scenáristku, dramaturgyni...?

Těžko říci. Vyzkoušela jsem si produkci a nebylo to to pravé... Lituji všechny produkční, osobně bych to už nechtěla dělat za nic na světě. Úžasné by mi přišlo být výtvarník kostýmů. Myslím ale, že to musí být opravdu náročné.

Co je pro vás rozhodující, abyste přijala roli? Je to scénář, lidé, kteří se na inscenaci podílejí, finance...?

Nemám na to žádný manuál. V první řadě musím mít čas a také je samozřejmě důležité, aby mi i po ekonomické stránce dávala nabídka smysl. Dále je fajn, když spolupracuji se zajímavými lidmi. Ano, kolegové jsou také rozhodující.

Béd'a – Náš part'ák pro interní logistiku

Nejedí, nespí a pracují prakticky nonstop. Tiše se pohybují po výrobních halách a dopravují zboží a materiál přesně tam, kam je třeba. Jsou pozorní a ohleduplní, vždy vám dají přednost. Ve společnosti Pepperl+Fuchs Manufacturing s. r. o. pomáhají kolegům v každodenní práci na výrobních linkách a ve skladové logistice. Ne, nemluvíme o zaměstnancích P+F, ti nepracují nonstop a jistě i spí a odpočívají, ale představujeme vám AGVčka, automaticky naváděné vozíky. Jeden z nich pracuje i v P+F. Jmenuje se „Béd'a“.

Robůtka, který chytře a rychle přepravuje výrobní materiál ze skladu do výroby a zpět, pomohl probudit k životu tým Štěpána Potočka, vedoucího provozního inženýringu. V dobách rostoucí automatizace se ve skladové logistice a na výrobních linkách stále častěji používají automatizovaná naváděná vozidla AGV (Automatic Guided Vehicle), která využívá od začátku roku 2022 také závod Pepperl+Fuchs v Trutnově. Štěpán Potoček se se svým týmem věnuje mimo jiného také automatizaci a usnadnění výrobních procesů v našem závodě.

Velkou měrou se na tomto projektu z pohledu implementace štlhlé výroby podílí i Petra Kopecká, která má na starosti další Béd'ův rozvoj.

Čím jsme začínali?

V roce 2020 jsme po roční fázi výstavby otevřeli nový moderní závod, ve kterém vyrábíme indukční a optické sensory s odbytem do celého světa. Při vytváření designu nové továrny jsme se zaměřili na to, jak kolegům ulehčit práci. Výsledkem byl zcela nový výrobní koncept, ve kterém jsou prakticky všechny výrobní buňky uspořádány do tvaru písmene U, každá s vlastními předávacími místy pro výrobní materiál a hotové výrobky. Vzhledem

k tomu, že tyto speciální stanice jsou umístěny přímo na hlavní dopravní trase, vznikl také základ pro použití automaticky naváděného vozítka AGV, které samostatně a inteligentně reaguje na výrobní potřeby.

Jak pomáhá „Béd'a“ kolegům ve výrobě?

„Béd'u“ jsme vybavili a osadili našimi senzory, které v Pepperl+Fuchs sami vyrábíme. Například typ R2100 2-D-LiDAR zajišťuje přesnou detekci okolí a zabráňuje kolizím. „Béd'a“ je velmi pozorný a zatím ještě nikoho neporazil. Proto byl také jednou ze zajímavostí při dni otevřených dveří pro naše zaměstnance a jejich rodiny, který se konal v červnu tohoto roku.

Náš polohovací systém PGV „Position Guided Vision“ Data Matrix používáme k optickému navádění našeho robůtka. Pavel Grund, EMS Test Support Engineer, nastavoval kromě jiného také kamerový systém s integrovanou osvětlovací jednotkou a „Béd'a“ se tak vyzná i v úzkých uličkách a zatáčkách. Naše AGVčko si i samo nakládá a vykládá materiál a chytře se přesouvá ze skladu na jednotlivá výrobní stanoviště podle požadavků výroby.

Zkombinovali jsme funkci s designem

„Béd'a“ je napěchovaný dalšími technologiemi. Například disponuje indukčním senzorem, který spolehlivě rozpozná, kde se nachází předávací stanice pro vstupní materiál nebo finální produkty. Další z difúzních optických senzorů monitoruje operaci nakládání materiálu a detekuje, zda jsou krabice umístěny správně, aby při přepravě nespadly. Naše AGVčko si samo otevírá dveře a objednáva kanbanový materiál.

A to není vše...

Českému týmu se tak podařilo vyvinout inteligentní interní logistický koncept, kde jsou dlouhé cesty a hledání materiálů minulostí. Tým našich inženýrů vymyslel zcela unikátní systém, ve kterém jsou všechny aktivní komponenty součástí robota, zatímco předávací stanice fungují jako komponenty pasivní.

Shrnutí Štěpána Potočka je následující: „Díky LEO Locative AGV a perfektně sladěné senzоровé technologii šetříme nejen čas, ale také mnohonásobně snižujeme riziko nehod a děláme pracovní prostředí příjemnější, aby se u nás lidem dobře pracovalo.“

Proč robůtek dostal jméno „Béd'a“?

Kolegyně ve výrobě pojmenovaly robůtka „Béd'a“, protože stejně přezdívali i jednomu z našich výrobních vedoucích panu Radkovi Bednářovi. Ten se také velmi často a rychle pohybuje po výrobě a je kdykoli ochotný pomoci.

Do budoucna v tom „Béd'a“ nezůstane sám a bude mít k sobě partnerku, paní „Béd'ovou“, a budou se schopni vzájemně doplňovat.

Chtěli byste se k nám přidat?

Kontaktujte nás na tel.: 494 771 300, nebo zašlete e-mail na adresu: jobs@cz.pepperl-fuchs.com ■

Když se (nejen) malí špunti hýbají

JIŘÍ ŠTEFEK,
FOTO: JANA KOCIÁNOVÁ, JIŘÍ ŠTEFEK

Jednou z mála – možná dokonce i jedinou – příležitostí, kdy se mohou místní děti v předškolním věku (společně se svými rodiči) pravidelně a organizovaně věnovat sportu a pohybu, je cvičení, které se během školního roku koná každý čtvrtek pod hlavičkou České asociace sportu pro všechny (ČASPV) ve vrchlabské Sokolovně. Nová cvičební sezona začne již brzy, zhruba v polovině září.

Každý čtvrtek úderem 17. hodiny ztichlá hala vrchlabské Sokolovny rázem ožije. Na parketovou palubovku vběhne rej rozjívěných švitořivých dětí, které již pomalejším krokem následují jejich maminky a tatínkové. Brzy tedy začne 60 minut plných pohybu, her a sportu.

Aby vše mělo ty správné kulisy, následuje tradiční nástup dětí i rodičů, který pokaždé vede hlavní cvičitelka. V posledním roce se v této pozici střídaly čtyři ženy, přičemž služebně nejstarší a nejzkušenější z nich byla Jana Trýznová. Tato bývalá sportovní trenérka a dlouholetá učitelka

na základní škole na náměstí Míru se věnuje cvičitelské činnosti a probouzení záliby ke sportu v předškolních dětech už déle než půlstoletí. Pro úplnost dodejme, že v posledních dvou letech ji ve kvartetu hlavních cvičitelek doplňují Jana Kociánová, Lucie Štolfová a Věra Hradecká.

Ale vraťme se na palubovku. Po nástupu následuje krátká rozcvička, při které se děti i jejich rodiče protáhnou a rozhýbou. Tento začátek vždy doplňují různé pohybové aktivity, při nichž osazenstvo běhá po hale, hraje na babu či na ovečky a vlka a další oblíbené dětské hry. A pak už následuje to, na co se děti těší asi nejvíce. Jejich rodiče přinesou žíněnky, trampolíny, kozu, švédské bedny a další nářadí a náčiní, které pak rozmístí po tělocvičně. Vznikne tak pomyslný okruh, na němž děti pod dozorem svých rodičů zdolávají tyto překážky, lezou na žebříny, hází míčem na basketbalový koš, běží slalom mezi kuželkami či se pohupují na zavěšených kruzích. Takto děti dovádějí skoro až do konce cvičební hodiny. Pak

rodiče vše opět uklidí a následují další drobné hry a závěrečný nástup.

Ve stejném duchu budou tato čtvrťková cvičení probíhat i v nadcházejícím školním roce. „Jsou určena pro předškolní děti ve věku od tří do šesti let. Začneme zhruba v polovině září. Přihlášky už jsou ke stažení na webu TJ Spartak Vrchlabí. Kromě přihlášky je potřeba vyplnit prohlášení o ochraně dat a přinést členský a oddílový příspěvek, který činí 650 korun na cvičební pár, tedy dítě plus rodič. Vybírat se to bude na prvních hodinách v září,“ říká Trýznová.

Letitá tradice

Pro ni bude mít nová sezóna už pořadové číslo 55. Této činnosti se bez přestávek věnuje už od roku 1968. Samotný program cvičení rodičů s dětmi však začal o rok dříve a u jeho zrodu stála Lubomíra Malínská. „Nechtěla to dělat sama. V roce 1968 proto přišla za mnou, protože věděla, že celý život cvičím a sportuji. No a zeptala se, jestli bych

to s ní nechtěla vést,“ vzpomíná Trýznová. Podle jejích slov se však „ve Vrchlabí cvičilo odjakživa“, a to i poté, co byl v roce 1952 zrušen Sokol, který následně za pár let nahradil Československý svaz tělesné výchovy (ČSTV).

Cvičební programy se však tehdy konaly každé úterý, probíhaly v Dukle a původně trvaly hodinu a půl. Kromě hodinového cvičení děti měli totiž obdobných 30 minut i rodiče. V následujících letech se cvičení přestěhovalo do Sokolovny, z úterý se přesunulo na čtvrtek a ve sboru hlavních cvičitelek se po mnoho let střídaly vedle Jany Trýznové i Marta Hrušková či Dagmar Václavíková. Několik let jim též vypomáhaly Šárka Horčíčková, Dagmar Rychnovská či Martina Šedová.

Zájem o cvičení mezi dětmi byl z počátku skromnější. „Děti jsme měly s Luběnkou ze začátku málo, bylo jich asi 15. Postupně se však přidávaly další a další a obvykle nám chodilo 35 až 40 párů. Jeden rok jsme měli rekordní, to se nám přihlásilo asi 85 párů,“ vzpomíná Trýznová s tím,

INZERCE

ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA
MINISTERSTVA VNITRA ČR 211

Získejte
až **1500 Kč**
na ochranné
sportovní pomůcky

až **8000 Kč**
na očkování pro
čtyřčlennou rodinu
kompletní přehled na www.211.cz

Přihlaste se k nám do **30. září 2022**
Klientské centrum **Trutnov** - Horská 634

Blauer

USA

Rytířská 17
10 00 Praha 1
tel.: +420 602 827 457

Okružní 116
543 51 Špindlerův Mlýn
tel.: +420 724 896 088

 [blauer.cz.sk](https://www.instagram.com/blauer.cz.sk)

www.blauer.cz

